

KEMENESALJA

Megjelen minden vasárnap reggel.

Felirattal: ár: negyedévre 2 pengő, félre 4 pengő, egész évre 8 pengő.

Hirdetés: eljára fizetendő.

POLITIKAI LAP.

Felirattal szerkesztő és kiadó:

DINKOREVE NÁNDOR

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Dinkoreve Nándor könyvnyomdája Cselekményekben és intézkedők a szellemi részt illető közművelődési és mindennemű pénzügyi

Március 15.

Írta Szabó István, kemenesmagasi-i ev. lelkész.

Nagy idők drága öröksége ez a nap. A magyar nemzet legszentebb nemzeti ünnepe.

Minden ünnep kettős jelentőséggel. Jelenti az ünneplő lélek meghajolását az ünnep eszméje előtt s jelenlétét egy szeremind az ünneplő lélek elkötelezettségét az ünnepi eszme szolgálatára.

Március 15-ikének eszméje a nemzeti szabadság. Ez a szent eszme a márciusi ifjak lelkeken keresztül pattant ki s ragyogó színnel a márciusi ünnep nagy költőjének, Petőfiének. Nemzeti dalában mutatja meg.

Március 15-ike válaszulra állította a szenvedő magyart, Rabok legyünk, vagy szabadok?! Ez a márciusi lélek kérdése a nemzethez. És a magyar nemzet megadta a határozott választ: A magyarok Istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk!

És ez a válasz nemcsak szóbeli, de tetteles válasz. A magyar nemzet összeléltünk, összeléltünk elkötelezése a márciusi eszme szolgálatára. A magyar nemzet életét adja oda a szent eszme diadaláért. Megbizonyítja, hogy rongy életénél drágább előtte a haza becsülete, hogy fényesebb a rablancnál a kard, hogy a hős apák alma szolgaföldben nyugodt nem lehet, hogy a magyar név méltó régi nagy híréhez s hogy megérdemli azt, hogy hálás unokák imádkozó lelke boruljon domborító sírjára.

Igy lett március 15-ike a magyar nemzet szent ünnepévé.

Az ünneplés kettős jegyében ünnepelte azóta a magyar nemzet mindig — amikor szabad volt ünnepelnie — március 15-ikét. Hordozta az ünnepi eszmét és szolgálta az ünnepi eszmét. Megőrizte a nemzeti szabadság gondolatát és áldásait s békés munkával dolgozott azon, hogy a szabadság gondolatát szent eszméjébe és életébe, életébe tegye minden nemzeti törekvésnek.

Ma is ünnepli a magyar nemzet ezt a szent napot.

De ünnepelheti-e?! Hol van ma a szabadság eszméjének színes ragyogása? Hol a magyar lelkek fűződő meghajolása az ünnepi eszme előtt s szent elkötelezésre való ünneplése?! A szabadság színes alakja csak a múlté, a jelen csak színtelen alakját mutatja. Az a kérés magyar, amely e csonka hazában él, úgy él, úgy ünnepel, minttha mindig így élt, így ünnepel volna. Legfeljebb csak az ünnepi szónoklatok hangja fájdalmasabb, sárgyosabb s alkalmazkodóbb a mai szomorú, szeren-

cselen helyzetet s itt-ott talán több azokban a hazaszeretőre, egymás megbecsülésére, komoly nemzeti építő munkára, eltemetett dicsőségünk visszaszerzésére való buzdítás. És itt-ott talán ott zokog a lelkek mélyén nemzeti nagy gyászunk kiáltó fájdalma is. Pedig itt, a csonka hazában, kellene felragyogni a márciusi eszmének, lényben, tündöklően, hogy átragyogjon oda, ahol a mesterkelt határokon túl rabigát bord a magyar. Mi megmondhatjuk, mi fáj nekünk, — ők némán kénytelenek hordozni a fájdalmat. Mi tervezhetünk, akarhatunk, — az ő tervezésükre, akarataikra rabbiincset rak lelketlen pibékeik lelketlen hada, amely még a síró arcok könnyében is a vértelen ajkak sóhajában is, forradalmat szülő, lázadó erők megmozdulását látja meg.

Ma is — az ünnepben — cselekvő élettel válnia a magyarok életének, hogy színes, cselekvő élettel váljék az egész magyar nemzet élete.

Az, hogy ünneplünk, hogy hazafias beszédekkel tartunk, hogy felharsog itt is — ott is a szabadság riadója: Talpra magyart! s bizonyos felbuzdulással, lelkesedéssel kísérjük a riadó ismert nagy kérdésére: megadott költői feleletet: A magyarok Istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk! — mindez — magában véve — mit sem jelent. Cselekvéssel kell ünnepelünk, életünkkel kell megmutatnunk, hogy választottunk a két lehetőség: a rabság és a szabadság, a halál és az élet között.

Híába illesztjük bele ünneplésünk gondolatai közé a revízió gondolatát is. Abban a formában, amelyben felszínen jár, nagyon halvány gondolat ez.

Amíg a márciusi riadó elhangzó szó lesz csupán, amit ünneplésünkkel együtt eltemetünk, elfelejtünk; amíg át nem hatja a megmaradt hazánk minden gondolkodni tudó gyermekének lelkét s talpra nem állítja minden fegyverfogháló fiát, hogy letörjék a gonos módon ránk rakott rabigát: addig március 15-ikét ünnepelni nincs jogunk s nem tudunk.

Nekünk nemcsak az a néhány millió magyar kell, akik most idegen járom alatt nyögnek, akiket hozzánk köt az édes anyanyelv, akiknek szívük összedobban a miénkkel s lelkük lelkünkkel éllekezik össze; nekünk kell a többi is, valamennyi, akiket elszakítottak tőlünk; mert ezer esztendő közös öröme — szenvedése predestinálta közössé életünkkel. Nekünk nemcsak a magyar lakta területek kellene, hanem kell a magyar föld minden rége, amelyet ma-

gyar vér szerzett meg, magyar vér tartott meg, magyar vér szentelt meg egyseges egésszé. Nekünk kell a Kárpátok bérköszorója, kell a Székelyföld, kell az Alduna, a Száva partja, kell az Adria kéklő szegélye, kell a Zrinyiek, Frangepánok ősi félszke, kell a Kuruc-énekbe foglalt Lajta vise s minden talp-alattnyi föld, amelyek e szent határok s történelmi pontok zárnak magukba. Nekünk kell Pozsony, Eperjes, Kassa, Nagyvárad, Kolozsvár, Brassó, Arad, Vígós s a többi város s kellene a zsindelyes s nádfedeles fehére mezzelt házu, muskális s akácillatú falvak mind, amelyek magyar föld köveiből épültek s amelyek lakóinak ezer éven át magyar föld adott kényeret, jogot, védelmet. Nekünk nem revíziós, a revízió által kisé megnyitott ország kell, hanem kell a régi haza teljes épségében. Nekünk nem csonkaország kell a csonkaország helyett, hanem a régi Magyarország kell. **Árpád Magyarországa, István király Magyarországa: a Nagymagyarország.**

Előttünk csak egy kérdés áll március 15-ikének: Rabok legyünk, vagy szabadok?! S erre csak egy feleletet adhatunk: A magyarok Istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk! És ha meg is oldják a feladatot, amit e felelettel, mint szent esküvel vállaltunk el, akkor lesz igazán a mi március 15-iki ünneplésünk!

Igy ünnepelj magyar népem! Szent esküdhöz híven. Ezt várja tőled az 1848-iki márciusi nagyok szelleme, akik a szent szabadság eszméjét diadalaúra bocsátották. Ezt várja tőled a szent szabadság mártírjainak megbecsülése, akik szolgaföldben nem nyughalnak. És ezt várják tőled elszakított testvéreid, akik a rianoni határon túl zokogva borulnak a szomorú magyar temető fölé.

H I R E K.

Március 15-én.

Legszentebb és legnagyobb ünnepünk, a magyar szabadság ünnepe, március 15-ike, amikor megdobbanak a magyar szívek, pirosra gyúlnak az arcok és a szemekből sugárzik a szabadság vágya és szerelése.

Március 15.

Mit jelent nekünk, sokat szenvedett és meggyőzött magyaroknak ez a dátum? Jelenti a szabadság hajnalhasadását, a Bach-sorozat letűnését, a Habsburg-tele vezényszék elmozdulását és a minden szabadságok lényegét, amely után-örök idők óta vagyunk hódolva hoz szokott magyar nemzet. Jelenti a madárszokat, az akaratunkat és erőnköt; j a vágyunkat és célnak, a hitálságunkat és lelkesedésünket.

Március 15.

Vajjon meg tudja-e magyarítani a nyomtatott betű erejét a napok valódi értelmét, vajjon meg tudja-e érteni a mai szomorú ifjúság, hogy mi volt nekünk 81 évvel ezelőtt március 15-ike? Akkor, amikor mintegy varázslásra tört elő a magyar nemzet lelkei.

